

der det i Slutningen: „naar Afsløsning er begjært inden et Mars 1ste Octbr., skal den træde i Kraft det paafølgende Mars 1ste Mai, saafremt Afsløsningssummens Størrelse til den Tid er endelig bestemt, og i andet Fald til den næste 1ste Mai, efterat en endelig Afgjørelse heraf har fundet Sted.“ Altsaa denne Bestemmelse bliver ved, og altsaa er det kun for det enkelte Aar, at der skal være en Afvigelse af 2 Maaneder fra den sædvanlige Tid. Der er ogsaa et andet Hensyn, navnlig det, som den høitærede Indenrigsminister udtalte, at det er af særdeles Bigtighed, hvis der skal gjøres en saadan Forandring, som der er foreslaaet og nu er under Dmtale, at det da bliver afgjort saa snart som muligt; thi, hvis Sagen skal gaae tilbage til det andet Thing og igjen gaae tilbage til dette Thing, vil der let gaae saa lang Tid hen, at Vedkommende, i hvis Interesse Forandringen skulde skee, ikke faae det at vide saa betids, at de kunne indgive deres Begjæringer inden 15de Januar, og altsaa vil den samme Mislighed, som nu er tilstede, fordi Formændene i Afsløsningscommissionerne tildeels saa seent blive udnævnte, da igjen være tilstede. Det kan vel ogsaa siges, at det er en meget mislig Sag for den Arbeidsberettigede, ikke itide at vide, om han beholder Arbeidet af sine Huusmænd eller ikke, men om det just kan siges, at dette er af saaa særdeles Bigtighed, at man af den Grund skulde for et enkelt Aar gjøre en Undtagelse fra en Lov, der forøvrigt skal gjælde for bestandigt, det veed jeg dog ikke. Den Arbeidsberettigede vil for en stor Deel kunne arrangere sig i saa Henseende f. Ex. ved at indgaae en foreløbig Contract med vedkommende Huusmænd eller Arbeidspligtige, saaledes at de, saafremt det skulde blive bestemt til den Tid, skulde arbejde for ham mod en vis Betaling efter fælles nærmere Dvereenskomst. Det er jo den samme Maade, som den Arbeidsberettigede, der mister Pligtarbeidet, maa anvende for at komme i Besiddelse af det fornødne Arbeide, naar Pligtarbeidet hører op. Jeg mener, at paa den Maade ville de Arbeidsberettigede maaffee kunne nogenlunde taaeligt overvinde den Banskfeligbed, der, hvis Forslaget gik igjennem, vilde være for dem med Hensyn til

at faae Arbeidere, naar den første Mai kommer. Jeg troer derfor, at jeg ikke kan stemme for det af de to ærede Medlemmer stillede Endringsforslag.

Blechingberg: Den Tidsbestemmelse, der er foreslaaet under Nr. 1, findes vel ikke i den almindelige Lov, men den knytter sig til en anden væsentlig Forskjel, som er mellem de foreliggende Lovforslag og den almindelige Lov. Loven af 4de Juli 1850 siger nemlig: „saafremt Afsløsningssummen ikke til den Tid endelig er bestemt“, og følgeligt har Appellen suspensiv Kraft efter Loven, medens derimod nærværende Lovforslag slutter med de Ord: „uden Hensyn til, om nogen af Parterne forlange Kjendelsen underkastet en yderligere Prøvelse af den i § 9 ommeldte Commission“, under hvilken Forudsætning ingen endeligt Afgjørelse er opnaaet. Tænker man sig den Fremgangsmaade, som Loven af 4de Juli 1850 forudsætter, vil den Omstændighed, at der foreligger et Decret angaaende Bestemmelsen af Afsløsningen, indeholde fornøden Dpfordring for den Arbeidsberettigede til at træffe de Foranstaltninger, som kunde findes fornødne, og Appellen kan sætte ham istand til at ophæve Virkningen af den Kjendelse; der er falden i første Instans, og han kan da bruge den Tid, der derved er vunden, til at træffe sine Foranstaltninger. Men det Samme er ikke Tilfældet efter det nu foreliggende Lovforslag, idet det afviger fra Loven deri, at det ikke nytter noget at indanke Kjendelsen; Executionen skal finde Sted øieblikkelig. Deraf fremgaaer, mener jeg, Nødvendigheden af det Tillæg, der er foreslaaet under Nr. 1.

Unsgaard: Retfærdigheden fordrer efter mit Begreb, at den Lov, hvortil Forslaget er kommet fra Folkethinget, virkelig udkommer; men Retfærdigheden fordrer efter mit Begreb ligesaa meget, at der gives Vedkommende den Ret, som nu her er bragt i Forslag. Der er vel bleven sagt, at denne Lov gjælder kun for eet Aar, men, vel at mærke, for et Aar, hvor Arbeidskraften er meget vanskelig at erholde. Det er ogsaa sagt, at det kan maaffee være betænkeligt med Hensyn til, at en meget lang Tid derved vil medgaae, inden Loven træder i Kraft; men jeg seer ikke, naar vedkommende